

Obě miluje,
zachránit může jen jedno

MATČINA VOLBA

TOP-TEN
bestseller
na Amazonu

SAMANTHA KINGOVÁ

mladá fronta

Matčina volba

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Samantha Kingová

Matčina volba – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MLADÁ FRONTA

SAMANTHA KINGOVÁ

MATČINA
VOLBA

Mladá fronta

Přeložil Milan Lžička

THE CHOICE

Copyright © 2017 by Samantha King

First published in Great Britain in 2017 by Piatkus,
an imprint of Little, Brown Book Group

Translation © Milan Lžička, 2018

Design – Ceara Elliot, Little Brown Book Group

Images – Arcangel & Shutterstock

ISBN 978-80-204-4450-9 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5181-1 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5180-4 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5182-8 (Mobi)

Věnováno Paulovi, Hani a Rafimu – jste celý můj svět.

Jaké sny by se nám mohly zdát v tom spánku smrti

— WILLIAM SHAKESPEARE —

Hamlet, třetí jednání, první scéna
(v překladu E. A. Saudka)

Prolog

Dceřiny lokýnky jsou zlatavě rusé. Třpytí se v jitřním sluníčku, jemné hedvábné pramínky se vzdalují mým šátrajícím dlaním a já jen zkoprněle stojím a sleduju, jak se vznášejí k nebi, podobné ohnivému mračnu. Nechtěla jsem ji popadnout za vlasy, snažila jsem se zachytit její tělo, jež se po zádech kácelo k zemi – ten zpomalený živý obraz se mi vypálil do mozku –, máchnu však rukama naprázdno a přitisknu si k hrudi jen suchý letní vzduch, pokouším se jí zabránit v pádu, ale místo toho zachytím pouze povlávající chomáčky jejích měděných prstýnků, těch, co ode mě už dlouho chtěla přistříhnout, aby si je mohla vyžehlit a nevypadat tak rozto-mile, ale spíš dospěleji.

Dospěleji už vypadat nebude; nikdy nedospěje.

To pomyšlení mnou v hloubi duše otřese a s ním znova zaslechnu, jak se její tělo skácí na zem. Klesám na zahradní cestičku, až mi česky zapraští o beton, a po všech čtyřech se plazím a drápu k dcerce, ležící pod růžovými keři. Rozechvělými prsty hrabu v kamenité půdě, až si rozdírám kůži, horečně vztahuju ruce a nevolností mě pálí v krku, když na svých dlaních a zápěstích ucítím ohavný pach krve. Takové krve. Skoro si vykloubím ramena, jak napínám paže, vsouvám dlaně do svatozáře Annabeliných vlasů a navívám si hebké kudrny na konečky prstů, jako bych si ji tím k sobě mohla připoutat. Pokládám tvář do vlhké půdy a doufám, že taky umřu.

Vysvobození nepřichází, místo něj se můj mozek zasekne ve smyčce děsu a vzpomínek...

Annabel je na svůj věk malá. Na holčičku, co měří sotva metr dvacet, má útlé tělíčko, překvapivě dlouhé nohy a k tomu hubeňoučké ručky. *Moje hůlčičky*, říkává jim vždycky. Nejobjemnější jsou její vlasy – jak cukrová vata jemná a nadýchaná koruna nezkrotných kaštanových kadeří. Odjakživa jsem měla pocit, že postupem času Annabelině kštici čím dál víc odpovídala i její osobnost: éterická, neposedná, jakmile ji člověk spatřil, vyloudila mu na rtech radostný úsměv.

Stejnou by měl i Aidan, kdybych mu ji před tři čtvrté rokem nenechala na Domovo naléhání ostříhat. Připadala jsem si jak zločinec, když jsem ho v sobotu předtím, než měli nastoupit do nové školy, vedla do holičství na hlavní třídě. Pamatuju si jeho slzy, které se snažil skrýt za encyklopedií, a pak i na ty, co jsem ronila já, když mi Annabel před školou netrpělivě naznačovala, ať už jdu pryč, a táhla o dvě minuty mladšího brášku po zeleném pažitě k majestátní cihlové budově. Obhlížela jsem si elegantní fialová sáčka uniformem kolem sebe a se sevřeným srdcem sledovala, jak si Aidan rozpačitě prohrabuje ostříhané vlasy.

Dom byl právem nespokojený: holič to přepískl a já ho měla zarazit, bohužel jsem však zbytečně dlouho otálela, když mi tvrdil, že takhle krátké to nosí *všichni* kluci. Utěšovala jsem se pomyšlením, že snad aspoň Aidan díky tomu zapadne a nebude vyčínat. Nejchudší děti v nóbl škole – ani jsem si nechtěla představovat, jaké posměšky asi budou muset snášet. Sice tady měli malé třídy a spoustu skvělých možností, Dom se ale ve volbě téhle školy zmýlil: dvojčata byla daleko spokojenější na své někdejší státní základce mezi starými kamarády, dětmi, které nečekaly, že na oslavě narozenin dostanou gratulanti iPhony nebo soukromé lekce lyžování. Tenhle konkrétní spor jsem ovšem prohrála, podobně jako většinu ostatních za poslední rok, zvláště co se týká dvojčat.

Jsou si šíleně podobní, co? rozplývaly se pokaždé chůvy ve sportovních úborech, které následně chvátaly na hodinu pilates.

To ano, ale ne zas tolik. Syn ke mně odjakživa lnul, co nejdéle mě chtěl držet za ruku, kdežto dcera se mě naopak vždycky pouštěla, toužila se osamostatnit, vznést se ke svobodě.

Proto sis vybrala jeho? Protože tě potřeboval – miloval – víc?

Obě děti mě potřebovaly! Obě mě milovaly. A já je měla ráda obě stejně.

Hrubá zemina se mi zadírá do tváře čím dál hloub a celý spor v mé hlavě se bezúčelně točí v kruhu: Annabel už mě potřebovat nebude a Aidan to nepřizná, i kdyby tomu tak bylo. Takový je můj trest za to, že jsem k nám domů pustila vraha, za to, že jsem bránila stydlivého, sladoučkého, přehnaně úzkostlivého synka a naopak dceru, která toužila být středem pozornosti a vždycky životu čelila naprosto neohroženě, nechala o překot uhánět vstříc smrti.

„Já otevřu, mami. Nevyrušuj se, jde ti to skvěle.“ Když Aidan uslyšel zvonek u dveří, vydal se k nim, ale já ho zarazila.

„Počkej, broučku. Víš, že si nepřeju, abys otvíral cizím lidem.“

„A kdo říká, že je to někdo cizí?“ nadhodila Annabel a vyskočila z pohovky. „Třeba je to strejda Max. Říkal, že má pro nás nějaký extra překvápko.“

„Aha,“ obrátila jsem oči v sloup. „Tak jenom chvilku počkejte.“

A je to. Paráda. Jelikož jsem netušila, že za rohem číhá tragédie, že naši obyčejnou rodinku, jíž zdánlivě nic nehrozí, pozoruje podlý slídil, zasunula jsem s úsměvem na rtech poslední svíčku do modré polevy na jejich obřím narozeninovém dortu ve tvaru bazénu – deset fialových pro Annabel,

deset červených pro Aidana. Měl to být zlatý hřeb odpolední oslavy u bazénu.

„Hned tam budu!“ zavolala jsem, olízla si z prstů trochu polevy a chvátala ke dveřím.

Jenže Annabel mě předstihla. „Vsadím se, že je to pošťák – koukněte na ten obří stín za sklem. Nejspíš nám nese obrovitánskou hromadu dárků!“

„Doufám, že je mezi nima i nověj Xbox,“ prohodil syn, který hraní her zbožňoval, a přitočil se k sestřičce.

„Dobře víš, že táta na videohry moc není,“ namítla jsem a snažila se, aby to nevyznělo odměřeně.

„Protože chce vždycky vyhrát a nesnáší, když to schytá,“ odtušil Aidan uvážlivě, a když obrátil oči v sloup skoro jako já, znova jsem se zasmála.

Bylo to zvláštní, ale na několik dalších sekund jako bychom se ocitli přímo v některé z Aidanových stříleček. Sledovala jsem, jak dcera dva kroky přede mnou otvírá vstupní dveře a zvedá oči k mohutnému stínu ve vojenských maskáčích a kukle, který ovšem nenesl dárky, ale místo toho zcela zakryl krásné letní ráno, a který ještě nabyl na hrozivosti, když obě děti popadl, po cestičce je odvedl na zahradu za domem a pistoli, již svíral v dlani s rukavicí, jim namířil do téměř totožných, narozeninami rozzářených obličejů, a jen co jsem je dohnala, tak i do mé ztrhané tváře.

„Jedno si vyber, mrcho.“

Teď všechno halí tma.

PRVNÍ ČÁST

PRVNÍ KAPITOLA

Po třech měsících

Syn potřebuje ostříhat. Vlasy mu lezou do očí, mžourá skrz ně jak nervózní herec, co si dírou v oponě prohlíží publikum, než si troufne vyjít na jeviště. Schovává se ale jenom přede mnou. Když vejdu do místnosti, odvrací hlavu; když se s ním chci pomazlit, odtahuje ode mě hubené tělíčko. Touhou po skoro zapomenutém doteku Aidanových mléčně hebkých tvářiček se mi úplně chvějí konečky prstů a paže radši křížím na prsou, aby necítily tíživou prázdnotu, že už nemám dítě, které bych mohla obejmout.

Šestatřicet týdnů jsem dvojčata nosila v břiše a tlukot našich srdcí připomínal trojitou ozvěnu, nejdřív uvnitř a pak i na hrudi, kde jsem pečovala o jejich droboučká tělíčka, fyzicky i emocionálně, kůži na kůži. Pojilo nás neviditelné pouto vzájemné potřeby a lásky; byli jsme jako jedno tělo a jedna duše a prvních deset let jejich života se tohle pouto utužovalo. Jenže teď bylo přeřato a moje krásná dcerka už tu není.

Annabel mi tak hrozně chybí, že je díky tomu svým způsobem pořád naživu a právě k tomuhle pomyšlení se zoufale upínám. V tom hrůzyplném okamžiku jsem dcerku nechala na holičkách; v těch, co přijdou, už ji *nikdy* neopustím. Bolest z její ztráty ale ochromuje všechny – mě, manžela Doma i našeho syna, který neví, co si bez svého dvojčete v tomhle světě počít.

Aidan se choulí v koutě pohovky, upřeně sleduje displej Nintenda DS v rukou a působí dojmem, že by nejradši splynul s okolím. Všímám si, že má zas na sobě džíny a tričko, co jsem mu koupila na oslavu desátých narozenin, a přemýšlím, jak to dokáže snést – jak to, že ho už samotná tkanina nezraňuje bolestnými vzpomínkami. Ale možná právě o to jde: nosit stejné šaty, připomínat mámě, co provedla. Funguje to a vím, že si to zasloužím, přesto mi to připadá... nečekané.

Vlastně ani nevím, co jsem čekala, rozhodně ale ne tohle... tohle *prázdná* němých výčitek. Aidan nikdy nebyl krutý kluk, je laskavý a hodný. Pamatuju si, jak jsem ho celé hodiny chovala, když nám auto přejelo kočku Disco, jak jsem ho vískala ve vláscích, jak se mi jeho tříleté tělíčko chvělo v náručí a jak ho Annabel rozpačitě hladila po ruce a upírala na mě nejistý pohled plný otázek, na něž se ještě nedovedla zeptat. Když nakonec přestal pobrekávat, objal ji a ona se zase zaculila.

Aidan jako jediný z nás dovedl Annabel rozesmát, když ji nevybrali do hlavní role na tanečním konkurzu nebo když kvůli nastuzení musela oželet plavecké závody. Zbožňoval ji tak, jako mě teď očividně nenávidí. Ne, nenávist je moc silná, moc *aktivní*. Jednoduše už pro něj neexistuju a i on sám sotva existuje. Odjakživa byl jak Annabelin stín, teď je ale stínem sebe sama, ztracený bez dvojčete, které se vedle něj choulilo v děloze, jako miminko se k němu tulilo a po zbytek svého až příliš krátkého života bez něj nedalo ani ránu.

Moje milovaná, výjimečná dvojčata.

Odjakživa byla zcela nerozlučná a pokaždé, když se podívám na Aidana, vidím i Annabelinu tvář. Chtěla bych si s ním promluvit – *toužím* po tom –, ale slova nepřicházejí a navíc vím, že mi beztak neodpoví. *Aidane, strašně mě to mrzí, broučku*. Tahle omluva – tak chabá – mi víří hlavou a rozechvívá veškerá nervová zakončení. Jsou to snad jediná slova,

na která se poslední dobou zmůžu, opakuju si je ale jenom v duchu; ze rtů mi nesplynou.

Nepotřebuju doktora, abych se dozvěděla, že mě o hlas připravil posttraumatický šok. *Selektivní mutismus* – termín, co se mi vybavuje z vysokoškolských přednášek o psychologii před mnoha a mnoha lety. Víím, že se jím vysvětluje moje mlčení, a chápu, že důsledkem utrpeného traumatu je chorobná úzkost, která má nepříznivý dopad na mou paměť – a taky na chuť k jídlu, tělesné vjemy, množství energie...

Tohle všechno víím, ale nedokážu to změnit. Každý den si připadám jak v mrákotách, vše je kalné, zmrtvělé. Všechno kromě mých emocí; ty jsou zjitřené jak nikdy předtím. Neustále se je snažím zachytit na pomyslnou tabuli v hlavě – ze všech sil chci udržet kontakt s realitou, aspoň jakžtakž zůstat sama sebou. Už takhle mám pocit, jako bych se zpola vytratila.

Ta bílá tabule. Zkoumám ji teď v duchu skoro dennodenně, na jejím lesklém povrchu jsou načmárané nejrůznější poznámky, nákresy a připomínky. Moje osobní učebnice. Krátkozrace mžourám unavenýma očima, starou univerzitní tabuli si ale vybavuju naprosto zřetelně, a to včetně pohledného odborného asistenta a původně zkrachovalého herce Seamuse Jacksona, který před ní zaujímá pózu. Asi na tom není nic překvapivého; jak na ni, tak na něj jsem se nakoukala ažaž.

Seamus Jackson. Už roky jsem si na něj nevzpomněla, na jednu se mi ale v hlavě rozezněly libozvučné skotské tóny jeho hlasu. Pro dnešní imaginární přednášku moje paměť oprášila obraz, kterak Seamus („říkejte mi Shay, vážení“) v příznačně rozkročeném postoji teatrálně kreslí malůvku mozku po těžkém traumatu – rozptýlené neurotransmitery a tak dále. S rukama v bok Shay dramatizuje suché vysvětlení, jak může přehlcená amygdala po utrpeném traumatu

„zamrznout v krizovém režimu, vážení, a člověk tak často přijde o veškerou schopnost mluvit“. Následuje dramatická odmlka a pak pokračuje: „Zvýšená úzkost nebo trauma může v amygdale vybičovat pocit ohrožení do *takových* výšin, že v ní dojde jakoby ke zkratu, a výsledkem je všudypřítomný dojem nebezpečí, který – bez obalu řečeno – zapříčiní, že pacient prostě *sklapne!*“

Jo, chápu, proč jsem ztratila řeč, ale štve mě to. Štve mě, že si vybavuju přednášky, na které jsem chodila, když mi ještě nebylo ani dvacet, ale ne a ne si vzpomenout, co se seběhlo na zahradě za domem ráno v den, kdy dvojčata slavila desáté narozeniny, v den, který nám všem jednou provždy obrátil život vzhůru nohama. Pamatuju si Shayovy pronikavé modré oči, ovšem přesné podrobnosti dceřiny vraždy – poslední okamžiky jejího drahocenného života – už ne. Takový je paradox mozku; a to si lidi vždycky myslí, že nejkomplicovanější jsou záležitosti srdce.

Ani jsem si neuvědomovala, že Shayovi věnuju takovou pozornost. Pokoutně jsme spolu prožili jediný týden (*Styky se studentkou představují pro každého pedagoga tlačítko sebezničení*), přesto si pamatuju každé slovíčko, které mě naučil. Vybavuju si je ale až teď: když jsem se v životě ocitla na dně. Přišla jsem o milovanou dcerušku – ba co hůř, sama jsem se jí vzdala – a nedokážu si to vysvětlit.

Jedno si vyber, mrcho.

Proč by mě někdo chtěl stavět před takové rozhodnutí? Vždyť je to jak z toho starého filmu s Meryl Streepovou, při kterém jsme se spolubydlíci za deštivých nedělních odpolední ronily slzy jak hrachy. *Sophiina volba* – tak se jmenoval. Jenže tohle není film; tohle je můj život. Jak se mohl někdo opovážit mi – mojí dceři – něco takového provést?

Vzteky. Už zase mnou cloumá. Naučila jsem se mu nezpirat. Místo toho si jej svědomitě zaznamenám na tabuli

v hlavě a znova nechám vyplout na povrch Shayova moudrá slova: „Nejeden truchlící propadá zlosti, vážení. Myslet si, že ztratit někoho blízkého je pasivní zkušenost, by od vás byla chyba.“

Podvědomě vnímám, že se můj mozek chrání, když vytěsňuje všechno, co mi o střelci určitě pověděla policie; trauma ze ztráty Annabel jako by mi v hlavě stáhlo roletu, a i když si ten hrůzný den, ty děsivé chvíle snažím sebevíc vybavit, pokaždé mi vytane na mysl jenom změt' roztráštěných vzpomínek. Popravdě řečeno jsem ale o hlas a s ním i o schopnost spát, myslet nebo se vypravit někam dál od domova nepřišla kvůli zoufalé touze zjistit, kdo to udělal a *proč*. Pravou příčinou tohoto ochromení není *jeho* vina, ale *moje*.

Už potisící se všemu snažím přijít na kloub. Znamenalo to, že mám radši Aidana, když jsem ho *zachránila*? Anebo že jsem měla radši Annabel, když jsem se jí *vzdala*? Byla to dvojčata; vždycky jsem se zapřísahala, že je budu milovat oba stejně, že nikoho nebudu upřednostňovat. Tak co se mi honilo hlavou? Obětovala jsem Annabel kvůli bratříčkovi? Anebo ji uchránila od muk existence v tomhle temném světě, jímž se všichni tři potácíme jako stíny a potichu našlapujeme kolem trhliny zející v našich životech, sice spolu, ale už ne jako rodina?

Odpověď nepřichází; moje mysl je zaklapnutá kniha.

Dom svým netečným klidem připomíná ledovec a uvědomuju si, že jsem nechala na něm, aby mluvil s policií, právníky, novináři, sousedy... Nikdy mi nic nevyčítal – a stejně tak na mě, aspoň pokud vím, nikdy před Aidanem neshazoval vinu. Víam, že našeho syna neobráti proti mně; nebude ho nutit vybrat si mezi rodiči, jako jsem byla já přinucena vybrat si mezi našimi dětmi. Vášnivě jsme se přeli o to, kam budou dvojčata chodit do školy, ale tyhle spory jsou dávno zapomenuté.

Život zkrátka plyne dál – je stejný, a přitom úplně jiný. Žijeme v tomtéž útulném domě v téže tiché ulici na předměstí v Hamptonu; obvyklé rodinné stereotypy se střídají jeden za druhým: škola, kroužky, domácí úkoly, návštěvy u Aidanova kamaráda Jaspera. Z domu už ale nevycházím. Své dny teď trávím tím, že sleduju, jak syn s manželem nepokojně bloumají místnostmi a u ničeho nevydrží. Dívají se skrz mě, předstírají, že mají plné ruce práce se všedními věcmi, a já proplouvám jako duch při okraji jejich životů. Nemůžu mluvit, sotva spím a neumím se dívat dopředu; jako bych se dokázala už jenom ohlížet a žasnout: *Jak jsem se tady ocitla? Proč se přihodilo něco tak příšerného?*

Dom ještě nezvedl oči od laptopu a Aidan má pohled pořád přilepený ke konzoli. Mou přítomnost vůbec nevnímají. Pořádám se proto na Doma, upřeně na něj pohlédnu, na muže, kterého pořád moc miluju, ale který už se nedokáže podívat na mě. Ve svrašťelé tváři má chmury. Nebýval mohutnější? Neshodil? Poslední týdny a měsíce si na něm nejspíš vybraly podobnou daň jako na mně, to je mi jasné. Má pohublejší tvář a působí příšerně unaveně, modré oči má úplně otupělé.

A pak si v koutku jeho očí všimnu drobné vrásky a v duchu se přenesu do minulosti, až do okamžiku, kdy jsem ho poznala.

DRUHÁ KAPITOLA

„Jestli ještě trochu vypoulíš oči, nejspíš ti vypadnou z důlků.“

„Cože?“ zarděla jsem se, když jsem si všimla vysokého hezouna, který se v oddílu s knihami o sériových vražích opíral o regál s písmeny A – C a upíral na mě pohled modrých očí. Měla jsem pocit, že už mě nějakou dobu pozoruje.

„Už jsi aspoň tři minuty nemrkla. To se snažíš překonat nějaký rekord, nebo co? Anebo jsi možná prostě jenom taková krásná hříčka přírody. Mimochodem, jsem Dom. Dominic Castle. A ty...?“

„Tos mě teda pořádně urazil. *Hříčka přírody*? Děkuju pěkně.“ Okázale jsem se koukla na hodinky, přestože na zdi přímo před námi visely hodiny. „Knihovna bude brzo zavírat. Radši poběžím.“

„A to mi ani neprozradíš, jak se jmenuješ? Jak mám pak šířit zprávu o tom tvým mimořádným talentu, když ani nevím, kdo jsi? A řek jsem *krásná*, jestli sis nevšimla. Tak neutíkej. Nekoušu. Ledaže bys sama chtěla.“

Zamířil ke stolu, kde jsem poslední dvě hodiny seděla a koukala do učebnic psychologie, ale ve skutečnosti špehovala Shaye. Pak si přitáhl židli, přisedl si ke mně a s úsměvem si založil ruce za hlavu. Na širokých prsou se mu napnulo černé triko a já cítila, jak se mi zjezily chloupky na zátylku.

„Cože?“ prohodila jsem, i když jsem ho slyšela moc dobře.

„Říkám, že mě těší, Madeleine Hartleyová.“ Natáhl ke mně mohutnou ruku.